

Szatyor

*És dolgoztam, jöttem, mentem,
Marko lassan továbbállt, én meg
a városé lettem, és nem beszéltem
magamról túl sokat,
próbáltam elhinni, hogy
ilyenné váltam végleg:
aki ha nem is pesti,
tényleg magyar.*

*Aztán a buszra felszállt egy lány,
vállán vászontáskával,
amin piros betűkkel írta,
hogy Montenegro.*

*Mint régi ismerős,
aki rád kacsint,
pedig már semmi közöttök
egymáshoz,
néztem ostobán arra a szatyorra.
Nem köt már semmi
ahhoz a tengerparthoz,
pedig gyerekkoromban,
még a háború előtt,
aztán egyetemista koromban,
a háborúk után,
az én országom volt,
az én tengerem is.*

*Elszakadtunk egymástól, ország.
Partodon magyarok napoznak,
oroszkok vásárolják fel lakásaid,
németek isszák a kávéd,
nekünk pedig nincs már
egymáshoz semmi közünk.*

*És beszéltek nekem Pesten
magyarok, hogy
jaj, a Plitvicei-tavak,*

*mondták, a horvát tengerparton
nyaralójuk van, saját lakás,
kis apartman,
hogy télen lecsúsztak
a Jahorinán,
hogy képzeljem el, hiányzik nekik
Szarajevó,
mert az a hangulat,
az az életérzés
nekik ott
a legmegfelelőbb.*

*Szanaszét szakadtál, ország.
Helyettem idegeneké lettél,
és én hiába ismerem
mindegyik ráncod,
minden sebhelyed,
hiába tudom, hol lóttak meg,
hol hasította fel bőrödöt a repesz,
hol van a húsdobban ki sem operált
golyó, bomba, tömegsír,
hány halottal mozdul földed, ha reng,
hány nő szült neked katonáktól gyereket,
melyik végtagodat vágta le,
ki szúrt mélyebbre a szívedben,
már nem ismerjük egymást.*

*Hiába tudnék szólni
hozzád a te nyelveden,
idegenekkel fecsegsz,
kávéval kínálsz őket, és helyel,
hiába voltál az enyém,
lábad elé tettem
lihegve a szívem,
neked adtam minden idegszálam,
ziháltam alattad, és jó volt,
tudom, hogy neked
jó voltam én is.
Szó nélkül kilóktél magadból,
és most új arcokra nevelsz.*

*Próbálom elhinni, hogy nekem
már csak egy szatyor vagy,
ócska kép a vászontáskára nyomva,
Kínában gyártott hűtőmágnes,
piros sakkasztás kalap,*

*bögre, kétfejű sassal,
mostari híd, eső nélkül.*

*És mondom magamnak,
hogy nem hiányzol,
Marko már kinyitotta
előttem a világot,
nevetnek rám Párizsban,
Luganóban, már mindegy
teljesen, hogy
szerettél-e, hiszen
túléltelek, ország.
És épp emiatt nem félek.*

*De bárhová megyek,
akárhány törött nyelvet is beszélek,
húzol vissza,
mellkasom marod belülről,
tátongsz bennem,
és ezt a szakadékot,
ezt az űrt
nem lehet betölteni semmivel.*

*Megcsaltuk egymást, ország.
Hiába mondtam ki az összes neved,
minden nyelveden tudom
imáidat,
ismerem összes istenedet,
az ételedet ettem,
ittam arzénos vized,
a magyar szeretőd voltam,
de sohasem vállaltál fel.*

*És most elfordítottuk egymástól
az arcunkat, ország.
Hiába mentünk keresztül mindenben
együtt,
szó nélkül fordulunk el végül
egymástól.*